

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 557

ĐẶT TÊN CHO CON PHẢI KIẾT TƯỜNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng Chủ nhật ngày 20/06/2021.

Trong nhà Phật, mỗi danh hiệu của Phật Bồ Tát đều có ý nghĩa biểu pháp, có ý nghĩa khai thị & nhắc nhở rất sâu sắc.

BỒ TÁT QUÁN THẾ ÂM: “*Quán*” là quán sát, lắng nghe bằng lương tâm, lắng nghe bằng tâm chân thành của tự tánh. “*Thế*” là thế gian. “*Âm*” là âm thanh. Ngài lắng nghe đau khổ của chúng sanh để cứu giúp chúng sanh.

A DI ĐÀ PHẬT: A Di Đà Phật là Vô Lượng Thọ, Vô Lượng Quang, Vô Lượng Giác. Trong tất cả các “*Vô Lượng*”, nếu không có “*Vô Lượng Thọ*” thì không thể làm được việc gì.

THÍCH CA MÂU NI PHẬT: “*Thích Ca*” có nghĩa là nhân từ. “*Mâu Ni*” là tâm địa Thanh Tịnh, Bình Dẳng, Giác chứ không mê. Phật dạy chúng sanh với chính mình thì tuyệt đối phải Thanh Tịnh, đối đãi với người thì phải nhân từ, yêu thương, Từ Bi. Tên của Ngài đã khai thị, nhắc nhở chúng sanh như vậy.

Hòa Thượng nói: “*Cha Mẹ đặt tên cho con cái, phần nhiều đều có kỳ vọng cho cả đời của con. Con cái cả đời không được thay đổi tên do Cha Mẹ đặt, thay đổi tên mình là đại bất hiếu*”. Người xưa kỳ vọng con trở thành Thánh, thành Hiền, thành những bậc chí nhân quân tử, kỳ vọng chúng tương lai danh đúng với thực. Chúng ta thấy, người xưa đặt tên con là Vĩnh Tín, Hiếu An, Hiếu Ân... là mong con biết giữ chữ “*Tín*”, mong con cả đời hiếu thảo với Quốc gia, dân tộc, hiếu thảo với Ông Bà, Cha Mẹ. **Thay đổi tên của mình là đại bất hiếu, là làm trái đi ý nguyện của Cha Mẹ, cô phụ ý nguyện của Cha Mẹ.**

Nhiều người con tự ý đổi tên do Bố Mẹ đặt, đâu biết được rằng cái tên đã phần gắn với lúc mình sắp hình thành, sắp sinh ra. Bố Mẹ đặt tên con cho dễ nuôi như cu Tèo, cu Tí... Khi lớn lên, họ có chút học vị, có chút tiền liền tự thay đổi tên mình thành Tony Nguyễn, Ruby Trần... Thầy có hai đứa em tự đổi tên, Thầy không quen gọi tên mới đó. Ngày nay, nhất là khi đi ra nước ngoài, đáng nhẽ chúng ta phải mang theo niềm tự hào văn hóa dân tộc thì nhiều người lại tự đồng hóa với người nước ngoài, tự đánh mất chính mình. Rõ ràng chúng ta không thể xóa được dấu vết của mình. Lúc truy nguồn quốc tịch thì chúng ta vẫn là người Việt Nam. Người ta thay tên đổi họ

cho giống Tây, không giống Việt Nam. Người xuất thân là người Việt Nam mà không am hiểu ngôn ngữ tiếng Việt, không hiểu tường tận lịch sử văn hóa dân tộc thì trở thành người mất gốc, quên nguồn cội. Người sinh sống ở nước ngoài mà không hiểu về nguồn cội của văn hóa nước sở tại thì trở thành người vong ân, trở thành người không có chỗ đứng.

Ngày nay, Cha Mẹ kỳ vọng con cái phát tài, giàu sang, không kỳ vọng con trở thành Thánh thành Hiền, không kỳ vọng con trở thành người hữu ích để cống hiến cho xã hội. Con mới ở tuổi mẫu giáo mà Bố Mẹ đã cho học đàn, học nhảy, học tiếng nước ngoài trong khi ngôn ngữ Mẹ đẻ còn chưa nói sõi. Có người khoe: “*Con tôi giỏi tiếng Anh hơn tiếng Việt*”. Đó là điều hết sức đáng buồn và đã có tác dụng phụ. Nhiều gia đình, khi Ông Bà nội ngoại sang sống với con cháu ở nước ngoài, các cháu toàn nói tiếng Anh khiến Ông Bà không hiểu gì cả. Tâm cảnh đó rất khổ tâm. Ông Bà lúc nào cũng hoài vọng cố hương, âm thầm chịu đựng đến lúc chết! Điều này quá đáng buồn! Có người khoe với Thầy: “*Con cái của tôi bây giờ đã định cư ở nước ngoài, đã ở đó 18 năm rồi!*”. Thầy thấy họ đã mất con mất cháu rồi, đâu có gì đáng tự hào mà còn ở đó mà khoe. Đáng nhẽ chúng ta được đứng trên Tổ quốc của mình để cống hiến, để tự hào. Khi họ sinh sống ở nước ngoài, người nước ngoài họ không xem trọng mình, thậm chí kỳ thị.

Hòa Thượng nói: “***Cha Mẹ ngày nay không kỳ vọng con cháu của mình thành Thánh, thành Hiền, mà còn kỳ vọng chúng trở thành người nước ngoài***”. Đây là điều đau đớn mà chúng ta không biết. Thời gian Thầy đi du học, Thầy thấy họ kỳ vọng, sùng bái cuộc sống ở nước ngoài. Họ còn đặt tên cho con bằng tên nước ngoài. Truyền thống văn hóa của dân tộc mình mà họ không hề biết, truyền thống văn hóa của nước ngoài nơi họ sinh sống họ cũng không hề biết. Vậy thì họ trở thành người gì?

Ở Nhật Bản, trong siêu thị có dòng chữ viết bằng tiếng Việt: “***Ở đây có camera quan sát & bắt trộm***”. Thầy Thái Lễ Húc nói, tại nhà thờ Đức Bà Paris - nước Pháp, có dòng chữ viết bằng tiếng Trung Quốc: “***Xin hãy nói nhỏ! Xin hãy giữ yên lặng!***”. Thầy đi sang Singapore, khi đến sân bay, họ nói chuyện rất to và ồn ào. Người ta phải hét lên bằng tiếng Trung Quốc: “***Mấy người có thể nói nhỏ một chút được hay không???***”.

Chúng ta có thể xem thấy trên Kinh điển, danh hiệu của Phật Bồ Tát đều có trí tuệ chân thật. Trong nhà Phật, lấy tên không phải là tên tốt, tên xấu mà tên bao hàm một sự khái thị để nhắc nhở chúng sanh. Quán Thế Âm Bồ Tát luôn lắng nghe đau khổ của chúng sanh để cứu giúp chúng sanh. Chúng ta đừng sống thờ ơ mà phải lắng nghe xem xung quanh chúng ta có ai đau khổ, có ai cần giúp đỡ không. Trong tình hình dịch bệnh tràn lan như hiện nay, chúng ta giúp ích được gì cho Quốc gia thì nên chung tay đóng góp. Nếu không giúp ích được gì thì chúng ta ở nhà, hạn chế đi lại để không tạo phiền phức, vất vả cho mọi người.

Hòa Thượng nói: “***Thông thường chúng ta tên không đúng với thật***”. Người ta khi đặt tên, người ta triết tự ra xem tên đó có tốt hay không thì mới đặt, đó là mê tín. Họ mê tín bởi vì chính mình không làm chủ được, không khống chế được chính mình, không khống chế được phiền não, tập khí, vọng tưởng của chính mình. Nhiều người

thấy tên của Thầy là “**Vọng Tây**” thì cảm thấy rất lạ. Chúng ta gặp ai cũng “*vòng tay*” thì tốt mà. “**Tây**” là Tây phương Cực Lạc, “**Vọng**” là ngưỡng vọng. Chúng ta lúc nào cũng ngưỡng vọng về Tây Phương Cực Lạc. **Chúng ta đặt tên cho con cháu thì phải kỳ vọng cho con cháu trở thành Thánh Hiền, hoặc trở thành người giúp ích cho Quốc gia, xã hội. Chúng ta đặt tên cho con thì cần hướng đến sự khai thị, nhắc nhở.**

Bác Hồ đặt tên cho một Giáo sư - Viện sĩ - một nhà khoa học đầu ngành của Việt Nam là “**Trần Đại Nghĩa**”, có nghĩa là vì “*đại nghĩa*” là làm. Bác Hồ nói: “**Đây là việc đại nghĩa. Vì thế từ nay Bác đặt tên cho chú là Trần Đại Nghĩa. Họ Trần là họ của danh tướng Trần Hưng Đạo**”.

Cha Mẹ ở vùng quê, tâm hồn rất chất phác, không có kỳ vọng gì lớn lao nên đặt cho con những cái tên rất giản dị như “*Bưởi*”, “*Mận*”. Cha Mẹ chỉ đơn giản mong con giống cây bưởi, cây mận, đơm hoa thơm trái ngọt cho cuộc đời. Lúc Thầy mới sinh ra, Bố Mẹ đặt tên cho Thầy là Thành. Thầy đã chết một tiếng đồng hồ, gia đình đã đóng quách, nhưng sau đó Thầy đã khóc và sống lại. Bố Mẹ gửi Thầy cho người bác thứ tám trong gia đình nuôi. Người bác đặt tên cho Thầy là Ánh, từ đó Thầy ít bệnh. Chúng ta phải theo văn hóa dân tộc, kỳ vọng vào con mình từ nơi đơn giản để chúng có thể gánh vác được. Nếu đặt tên quá sức với con, con không gánh vác được thì có phải là khổ không!

Hòa Thượng nói một câu khiến Thầy hết sức cảm động: “**Người xưa đặt tên cho con đều kỳ vọng con trở thành Thánh thành Hiền, thành bậc chí nhân quân tử, thành người có ích cho quốc gia, dân tộc**”.

Đa phần người thế gian mong con mình giàu sang, vinh hiển. Họ dành hết tất cả những gì tốt đẹp nhất cho con. Có đứa bé mới sinh ra mà Cha Mẹ đã dùng tiền ti để mua đồ chơi cho con, không biết tích phước cho con, để con hưởng phước quá sớm. Có một gia đình giàu có, khi mọi người đang rất khó khăn thì họ hưởng thụ một cuộc sống cao cấp, xa xỉ. Họ có 5 người con. Khi người mẹ bị vỡ nợ, phải đi tù thì người Cha bị chết. Năm người con trôi dạt khắp nơi, không ai có thể hình dung ra cảnh ly tán đó. Ông Giám đốc cũ của Thầy có hai người con. Gia đình có ô tô đưa đón, có 2-3 người giúp việc. Hai đứa con được chăm sóc quá kỹ lưỡng. Đùng một cái ông ấy chết, công ty tan rã. Gia đình họ thay đổi cuộc đời.

Thầy Thái nói: “**Chúng ta trước đi hết tất cả quyền làm người của con**”. Con cái thời nay không biết làm việc nhà, không biết giặt đồ, không biết nấu cơm, chỉ biết ần nút. Thầy may mắn sinh ra trong một gia đình nghèo nên mọi việc trong nhà, việc gì Thầy cũng làm được. Đó là những kỹ năng cần thiết mà con cái cần phải có. Chúng ta phải dạy con biết tự phục vụ, biết đối mặt với mọi khó khăn trong cuộc sống. Chúng ta là con người cho nên năng lực làm người rất quan trọng, rất cần thiết. Chúng ta phải dạy các con hiểu được chuẩn mực làm người, đó là nền tảng của sự thành công trong tương lai.

Chúng ta phải nhớ rằng: Bất cứ một quốc gia dân tộc nào, chúng ta đặt tên cho con thì phải kỳ vọng con sống để mang lại lợi ích cho nhiều người. Người tự tư ích kỷ, chỉ biết đến mình thì tổn âm đức, sức khỏe giảm, tuổi thọ giảm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!